

Hi havia una vegada un preciós ocellet blau que vivia en un arbre a la cima d'una muntanya.

Des d'aquest lloc privilegiat es podia veure el mar i sentir el so de les ones colpejant les roques, gaudir de la brisa marina, i contemplar cada nit un enorme sol taronja submergint-se en les aigües fins a l'arribada del nou alba.

A més d'aquestes impressionants vistes, l'ocellet blau gaudia de les avantatges de ser ocell. La més gran de totes era que podia practicar un munt d'acrobàcies a l'aire, però també fer coses molt guais com atrapar insectes voladors o, en els mesos d'estiu, revolotejar entre els esponjosos i humits núvols per alleujar-se de la calor i tornar fresquet al niu.

Curiosament, tot i que la seva vida semblava envejable, l'ocellet blau no se sentia plenament feliç. Tenia un somni. El que més desitjava en el món l'ocellet blau era aprendre a nedar. Per aquesta raó, mentre els seus amics gaudien picotejant cireres o fent curses als prats, ell es passava hores mirant els salts que, a la llunyania, feien els dofins.

Es repetia una i altra vegada:

"Quines ganes tindria de néixer peix!... Si pogués canviar les meves ales per aletes no m'ho pensaria dues vegades".

Tant es va obsesionar amb la idea que va arribar un moment en què va perdre interès per tot el que l'envoltava. L'ocellet blau va deixar de menjar i poc a poc es va quedar pàlid, flaquit, sense forces. La seva mare, preocupadíssima, li va advertir:

– Fill meu, no pots continuar així. Hauries d'estar passant-ho bé amb la teva colla i no tot el dia tancat a casa sense fer altra cosa que mirar el mar. Tu ets un petit ocell i mai podràs nedar. No te'n adones?... Vinga, vés a donar una volta que fa un dia esplèndid!

Tot i que aquestes paraules tenien la intenció d'animar-lo, no van servir de gaire; al contrari, el jove ocellet es va sentir encara més deprimat i, en quan la seva mare es va allunyar, es va posar a plorar amargament sentint que ningú en el món el comprenia.

En això estava quan una gavina de pit blanc que passava per allà es va posar al seu costat i li va donar uns copets a l'esquena amb una de les seves robustes potes grogues.

– Es pot saber què et passa, minyó? Per la teva tristor dedueixo que estàs en un problema ben gros.

L'ocellet blau la va mirar de reüll una mica avergonyit.

– No sé si és un problema, però el cert és que em sento fatal.

La gavina es va seure, disposada a escoltar la història.

– No tinc res millor que fer així que sóc tot orelles. Si comparteixes amb mi això que tant et preocupa, potser pugui ajudar-te.

Finalment, l'ocellet va ser capaç de deixar anar tot el que portava dins.

– Des de que vaig néixer la meva gran il·lusió és aprendre a nedar.

– Ah, sí?... I per què?

– Per saltar les ones, per comprovar si l'aigua és tan salada com diuen, per flotar boca amunt com un tronc a la deriva... i per explorar el fons a la recerca de coralls!

La gavina va sentir molta llàstima per ell i es va mantenir en silenci durant uns segons.

– Encara que no ho creguis, et puc assegurar que entenc la teva frustració: ets un ocell que vol nedar i no pot nedar... No és així?

– Sí, i per això jo...

– Escolta bé el que et diré: tots els éssers del món, del més petit al més gran, tenim un munt de virtuts, però també algunes limitacions que hem d'acceptar amb naturalitat. És que mai t'has aturat a pensar-hi?

L'ocellet blau es va sentir bastant apurat.

– La veritat és que no gaire.

– Doncs no has de fer res més que fixar-te en els altres. Per exemple... mira cap allà! Veus aquests humans que passegen descalços per la platja? Diuen que són els éssers més intel·ligents del planeta Terra! Posseeixen un cervell tan desenvolupat que són capaços de construir sofisticats coets que travessen l'espai i es posen a la Lluna, però saps una cosa? Mai podran volar per ells mateixos com nosaltres les aus, ni córrer a la velocitat dels guepards, ni saltar de branca en branca a l'estil dels goril·les!

L'ocellet blau es va relaxar una mica, fascinat per l'explicació de la sàvia gavina.

– I què em dius de nosaltres els animals? Tots tenim capacitats diferents! Els peixos saben millor que ningú com és el mar, però mai coneixeran el plaer de tastar un nabiú. Els talps poden excavar els túnels més llargs, però estan condemnats a viure a la foscor coberts de pols. Per no parlar dels elefants, sempre arrossegant tones de pes on vagin!... En canvi, tu pots menjar fruita fresca, gaudir de l'aroma de les flors, ballar sobre la brisa perquè ets lleuger com un trosset de cotó...

L'ocellet començava a entendre el que la seva nova amiga li volia transmetre.

Les paraules de la gavina van calar fons en el cor de l'ocellet que, per primera vegada en molt de temps, va començar a sentir-se afortunat de ser qui era.

– Tens raó! La natura ha estat generosa amb mi i per culpa de la meva tossuderia em perdo moltes coses.

Aquest conte ens diu que cada animal és únic i té les seves pròpies coses especials. Enlloc de comparar-se amb els altres i voler fer coses que no pots, és important estimar les coses que ja tenim i gaudir del que ens dóna la vida. Aprendre a acceptar les coses que no es poden tenir o ser amb naturalitat i reconèixer les virtuts pròpies ens aporta felicitat i satisfacció.